نه ، ته مې هیره نه وې

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : نه، ته مې هېره نه وې

ویناوال : عبدالغفور لېوال

د پښتی طرح اوډیزان: محبوب(شریفی)

خپروندوی: میوند خپرندویه ټولنه کابل

ټیلفون: ۰۷۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډیزاین: ذبیح الله(رامین)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: میوند مطبعه

د انتیرنیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړá
چې دې داسې ليونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړá
چې د چين ماچين پا چاشوم
ښاپيرۍ مې شوې کنيزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړá
کفرو دين دې له ماواخيست
ماخودبين چې په کې ځان کوت
هانګين دې له ما واخيست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مينې ستوري شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تاته دومره درنږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زړو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غږیږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهیږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پو هیږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کیږم
له دې وروسته ستورې شماره
په آسمان کې پیدا کیږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنیا نه ولاړ شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځایه چې راغلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
یو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنیا کې څومره شور دی

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شین غمی د ګوتې
دا سې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دې ښکلي
د تک سپين سوسن په شانې
رغوی را کړه چې يې ښکل کړم
دخواره وطن په شانې

جادوګرې جادو و کړه
دا ژوندون را څخه واخله
يا خو اور په دنيا بل کړه
خپل بيلتون را څخه واخله

جادوګرې جادو وکړه
مادې غيرې ته ميلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بيرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدáکې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادوګرې څومره ښه يې
لاس دې زما په سترګو کيښود
اوس جنت په سترګو وينم
دوزخي جهان مې پريښود

وږى- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یادېږې خو د ر تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کرلي
پوهیږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهیږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیټی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پرېښي
پرېږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پرېږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه درسته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستا رترنګيږى
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه يم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تا بې وفا را ته بيګاه څه وويل؟؟
هيڅ مې له زړه نه وځي
او دستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شیبه مینه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زما پر تټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وریدله
اې!
دې ماشوم بیا درته غوږ کې څه ویل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، تولې ګیلې تاته کوي
پام کوه!
دالیونی هرڅه وایي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچویلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتیا ووایه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پاڼې په څېر ورېږدیدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتیا خوره وه
او ما وتا دخپلې مینې لاره ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزۀ موو کړ
چې ستا د ښکلي غبږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــوځـوک دې پــه سـنـدرو او پــه ویــر یـــادوي
مـــریــد دی پــه حــلـقــه کې نـوم د پــیـریـاد وي

د زلــفو پــه تــړلــو مــوځـوک کـــــله نـــازوي
زمـــوږ د جـــنـــون نـــښـې پــه زنـځـیـر یــاد وي

زمـــا د لـــمـــدو ســـتـرګــو مـــاتـې مـاتې آیـیـــنې
دویـــنـــو ، اوښـــکو مـــنـځ کـې ستـا تـصویر یادوي

چې زړونــه رانه یوسي خپل ښایست ته شي مغرورې
چــې زړونـــه مـــو رامـــات کـــړي نــو تــقــدیر یادوي

د یـــارد نـــامه تـــوري مـــې سـلګـیـو کـې ماتـیـږي
دا ځــوک پــه دې دنـــیـا کـــې مـــافــقـیـر یـــادوي

لیندۍ ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی یمه ستړی

عشقه نا وخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په ټولو لو بوخته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مینې ته ګناه وایولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه نا وخته راغلې
غر بنیاد مونه ډک
سیند بنیاد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وایه عشقه ستا شلیدلی ګریوان
خپل ببر سر
او زما د مینې اوښکې چېرې یوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه یم چې مینه وکړم
لکه آدم د خپل هابیل او قابیل
د شخړو سیل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهریو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مینه نه پېژني
خو په مینو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه د اسې حاá کې
وایه چې تا څنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووایم؟
او له ژوندون څخه د استړی بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحید عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې یو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم څوک دې هر قدم سره د اوښکو څاڅکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډوáله هر یو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وینه غور ځنګ وکړي
ته چې څپلیو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چیانو شاز لمیه میره!
هره شیبه مې ستا خندا یادیږي
چې مرور شې بیرته وګرځیږي
زما دې هغه ښکلې ادا یادیږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې یو ځل خوشاته ګوره
ښايي یو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وریږي
ښايي یو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پریوتل ګرونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو ليکې دې راغلې په سپين مخ
نو ټوá به وپوهيږي
چې تا د مينې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
مور دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه يو
چې آن ژړلی نه شو
پوهيږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څومره وسوځيدم؟
ځکه چې ټوله دنيا وپوهيده
چې مورږه دواړه سره مينه لرو.
له دې نه لويه بدمرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مينه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لويه بدمرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرميږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وينو و مينځې
له ويرې څخه؟

۵ مرغو مى ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپریم خو غریبه ته یې

((خپلې ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مساپر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړل
له اوو سیندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلایي بګۍ دورځې پرلارځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیورې شته
نه تورې زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړوڅپلیو خرپ نه د ټیکریو ورمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډیر خوښیده
زما اوره تشه ده
ستا تورې زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شونډې مې موسکانه لري
نه کابل جان شته نه يې د نګ اسمايي
نه يې ځيږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسکو ښيښه يي ماڼيو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسافر يم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در ځخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لاستا په زړه کې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنيا ځخه هم ولاړ شي
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهېږم چې يادېږمه دې
راته ليکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مينځې
زما د زړه دوينو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې
او زما يادونه دې د زړه شپو کې څراغ بلوي
هو ! زه پوهېږم چې يادېږمه دې
زه ستا په پاکه او سپيڅلې مينه ښه پوهېږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصوير ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده ليونى ښکارېږم
نور د ځوانۍ خوبونه ويني، خپلو سترګو ته اوبه ورکوي
د سپينو نجونو د بدن په ليدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شيبو شيبو له ځان سره يوازې او سم
ستا تصوير ونه او ليکونه ګورم
يوازې ستا دليک خبرونه شعرونه ليکم
او س خو زه نه
زما شاعره ته يې
ته زما زړ کې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماله خولې څخه شعرونه وایې
اوس چې ته نه یې زه شاعر هم نه یم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی یم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له یو الف څخه پیلیږي او په بل ختمیږي؟

۱۷ - ۲ - ۲۰۰۴

ټوسن - اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیــګاه دوه پــرښتــې وې مــقـررې دلـته راغلې
د اســتا له ښــکلـو ستر ګـو نه کوترې دلته راغلې

قــسم جــانـانــه ټـولــه ورځ مــې زړه کــې ګرځېدلې
چــې نــیـمــه شــپــه دې وکـړلــې وزرې دلــتــه راغـلـې

پــه شـنـو سـتـر ګـو یـې ستا د تورو ستر ګو غلا کوله
یــو دوه د پـرنـګـیـو جــادو ګــرې دلــتــه راغــلـــې

د عــشــق لــه پــیــغـمـبر ســره د سرو کفارو جنګ و
بــیـګاه د مــلایـکــو څــو لــښــکـرې دلـتـه راغلې

ســلګــۍ ســلګــۍ اســرې لکـه افـغـانـې مهاجرې
داســتـا د ســتـر ګــو جـنـګ نـه مـرورې دلـتـه راغلې

پــرون دې دلــېواá د غــزلــونــو کــتـاب لــوســتــې
خــبــرې دې خـــوږې لـــکه ســـندرې دلـــته راغــلـې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسي یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسا پریم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیراوله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډ یو شرنګا اورم
ستاله ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
تـه مې هېره نه وې
ته مې په ياد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما يا دونه لا، له تاسره وو
خوخداى(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک وريده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته ياده کړې
تا راته ويلي وو چې زه به ځان په واينو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خيشته يم
هو ! دا مې هرڅه ياد وو
ستا د وعدې هره شيبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډيوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصيدې او وار په وار مړې کيدې
خو خداى(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په ياد وې، ته مې نه وې هيره
او په سرو واينو کې لوند خيشت بدن دې
زما سترګو ته نيغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګيله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډيوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړيم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به يو سپين کاغذ وي
ما غوښتل شعر وليکم
نه شعر مې نه ليکه همدا سې ناست وم
يوازې سپينه پاڼه
زه پوهيدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه ليکلي وي پرې
خو پاڼه سپينه ده يوازې يې په سرکې دي يو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱- مې- ۲۰۰۴   ټوسن- امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هو

بېګاه دلته راغلې وه ډېوې سره نجلۍ
آسمان نه پرېوتلې وه ډېوې سره نجلۍ

د سپین کمیس ګلان یې د مظلومو وینو څاڅکي
ملنګه وه، سپېڅلې وه ډېوې سره نجلۍ

په کلي کې نن باد د اسرافیل شپېلۍ وهله
بېګاه کوم چا وېشتلې وه ډېوې سره نجلۍ

یو روڼ ستوری را پرېوت، خلکو ولیده له ورایه
هم دغلته لوېدلې وه ډېوې سره نجلۍ

د کلي ملایانو ترسبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډېوې سره نجلۍ

یو څو لېوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډېوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازي

هره شيبه د ژوند څېره بدلېږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او لېږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسرا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه و اخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۱۱-2004-۲جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته وراناً چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004 /29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پایځې مې بډ وهلې
بیل مې په پوله ښخ کړ
او د لیښتي رنځو اوبو کې مې لاسونه پریولل
د جوارو لوی پټي ته ځیر شوم چې مې ته ولیدې
په شنه ګیډۍ کمیس دې سپین ګلابتون مات کړي
او د پاولیو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
ځومره ښایسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سرګاá مې ځمکه له ګروۍ خلاصیږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم
* * *

کابل له سپینو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبروني وچې شوي سرګاá
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاريږي
زما تاوده لاس کې دې سپین لاس خولې دی
بیګاه دې بیا ژړلي؟
په ټیلیفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د سترګیا نښې له ورایه وینم
اوس زه او ته سره ډېرنه شو لیدای
ژوند زما او ستا ترمنځ دیواá جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مینې ته اور را شیندي
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوينس کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودرېدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناڅي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمو بيه
ما له ځنګله سره نفس و يو ست او ځان مې شين کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې وغځيده
ماله ځنګله سره څو شپې تيرې کړې
او د کوچنې سيند له سند روسره وبهيدم
ماپه ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سيږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغيو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته ليوه او غزاá دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دويرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شيشکې ناڅې
شپه په ځنګله کې ستوري يو يو ښکاري
او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د دنګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ویښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالۍ خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تیرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زموږ د یارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزموییه
او ته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شړکنده باران وریږي

- سپتمبر ۲۰۰۴ مریلند - کوز اډیلفي ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا يوې جلوې ته له ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خير دې که مې تن شو اور

ځان نه يم راغلی او سفر مې تر خپل ځانه دی
ستا د مخ رڼا ته ددې لارې لوغړن شو اور

مړه خاوره ويده وه خو چې تاورته تش وکتل
ويښه شوه خوپوه نه شوه چې څنګه پرې وطن شو اور

ګل په خندېدو کې ستا د حسن ننداره اوړله
ماته مې په ځان کې دغه خيرې پيرهن شو اور

تانه يې رڼا زده کړه او مانه تا ويدá او سوز
ځارشه زموږ له مينې نه چې دومره برخمن شو اور

دومره مې در واخله چې خيرن خلک مې نه ويني
ماته خو په دې دنيا کې دغه شان بودن شو اور

۳۰ وږی1383مريلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې د بیا لیدو ارمان یې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پریوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازیګر به مې همیش په زړه وي
چې پر سبا یې زما سفر پیلېده
زه ستا د کور په لویه خونه کې ناست
او ستا د تود غږ له وړمو سره جنت ته تلمه
تا راته وویل چې :

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او مورږه چا ته پرېږدې؟

مګر دا ژوبله او یتیمه پښتو چا ته پرېږدې؟
یوه ورځ تا را ته ویلي وو چې :
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حیران یم چې زموږ فخر به چا ته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موره بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وايه
زموږ د پوهې پيغمبره وايه
که ستا د تللو نيت و

ولې دې موږ ته دومره مينه راکړه
موږ خو ويده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وينه راکړه
دا ويښ زلميان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو يې مشر د ستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نيمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشاڅ فرهنګ - به څوک وليکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وڅيړي
دستر پښتون نيکه به څوک پېژني
زما د تاريخ دهسک له لمرسره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هيڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم
لا ډېر څه پاتې دي چې ته يې وکړې
يو ازې ته
يو ازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

دډسمبر اوله ۲۰۰۴ واشنگټن ډي سي

تصوير

ستا رالېږلې تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلې تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوá عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مريلنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصویر سره دې ژاړم
د خوب او خیاá له تور او سپین تعبیر سره دې ژاړم

دا تاراته ویلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه یې د یادونو له زنځیر سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاویز کړه ګرځومه یې په غاړه
له پیر سره دې ژاړم له فقیر سره دې ژاړم

بس تاکې چې اوسیږم لیونی یمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له ویر سره دې ژاړم

برخلیک دې دی چې خپله مینه خښنه کړې په خپله
لیواله بد قسمته له تقدیر سره دې ژاړم

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې کړې وه چې ماته شــــوه تـــوبه مې وکړه
شيخ او ساقي سره همدومــــره ګـــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په ياد کې ساتې ښکلې ياره
يو مساپر وم، دلتــــــه راغــــلم يوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مـــــې راوړ درته
جانانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مـــــې وکړه

دې ته دې هم لويه ګناه وويــــل زمـــــا قـــاتــله
چې څنګدن کې دوطن خواته سجده مـــــې وکــړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودريـــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکــــــړه

ليندۍ ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګټن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندرکې دڅونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژڼ

او زمکه ریږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوڼ خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا .... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوڼ
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نښکمرغه وو چې نه پوهېدڼ
ځکه اوڼ یې زلزلې ته کټ کټ وخندڼ او وروسته مړه شوڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شين و
چا څه ونه ويل
د څپو غږ کې چيغې ډوبې شوې

خنداوې پراوبولاهو شوې.
ښځې تر اوسه لا څپو ته ګوري
خو شپه تياره وې داوبو پر سر د هېڅ ماهيګير
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کليساوو صليبونه مات دي
خلک دلويو پانګه والو د خيرات په ډوډۍ
يو بل له ستوني نيسي
او ماشومان
لاهم په ختېو کې د مړو ميندو له تيو څخه وينې روي

* * *

پر زمکه خلک ډير دي
څوک يې په جنګ څوک يې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او يو ځل بيا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو يتيمانو غم وي
نه د هغو چې مړه شوá
د مرګ غميزه لا ژوندۍ ده
د هندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهیږي.

* * *

یو لیونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختو منځ کې
او لیونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
لیوني وژړá او ویې خندá
او بیا یې داسې وویل:
په دې دنیا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځینې خلک به د ځینو خلکو وینې غواړي
دا دی طبیعت ورسره مرسته وکړه
طبیعت ډېر ووژá
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودریږي ....
لیوني وژړá او ویې خندá
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲۰۰۵ جنوري
اندیانا -متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده

شیخ وایي ښه کوه او بد مه کوه

خو شیطان دانه مني وایي:

بد کوه او ښه مه کوه

ماته خو د واړه په غلطه ښکاري

آیا دنیا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شیخ نه د شیطان منمه

د خدای بنده یم بس د خدای منم

او مینه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
اندیانا- متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

بیا د دیوانو په سرونو کې چینجي ښورېږي

او بشریت په خپله سپینه تنده لاهم د جګړې داغ لري

د انسانیت د پیدا ینبت له ورځې

زموږ تاریخ د د وو سترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

یو (غلامي) او بل (جګړه) او وژá

خدای ج د انسان د بد مرغیو طوق د دغو شیطانانو

په لاسو کې ایښی

د غلامۍ شیطان د عدá بوږبو کۍ کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لا هم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

قیامت به راشي خو حیران یم چې زموږ غاړې به

د جګړه مارو تر ګناه لاندې کږېږي تر خدایه څنګه ورشي؟!!

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې نـــاروانـــه کــوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه وا لانه کــوي

دومره ډېر فرق دی ستا د سترګو او د خلکو تــرمنځ
خبرې تهٔ کوي خو هيڅ څوک يې ادا نـــه کـــوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځــــان څه ووينې
چې تصوير نه وی آيــــينه چـــا تــه خندا نه کوي

اخر په زموږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و وينې
دغه ميـــن مــــاشومــان هيڅکله ګناه نه کوي

وايي مـــرګ سخت دی روح له تنه جدا کيږي مګر
ما د وطن بـــيلـــتون ليدلی هيڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امريکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصويرونه

که

هندارو تصويرونه ساتلای

مور به خپل اووم نيکه هم لېدلی وای

او اوس به تهوá پوهېدو

چې د دارا او سکندر آيينې څه ډوá وې

او د جمشيد په جام کې څه ښکارېدá

يوازې

که هندارو تصويرونه ساتلای

نور به بې روحه تاريخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

مور به آدم ته د حوا لومړۍ موسکا پېژنده

او په بېړۍ کې به له نوح سره يوځای ګرځېدو

ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نيم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسی دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتې وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که یوازې

تصویرونه په هنداروکې خوندي پاتې وای

موږ به لیلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې

زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبرې وکړم

زماله هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟

او انسانان به وژá کیږي لا ترکله دهغې لپاره؟

ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیاده چېرې پته؟

موږ خویې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سیورې وینو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم د اخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هندارو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چی خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کېویني

هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته دهغه په سترګو نه ګورمه

ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څير

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زماله وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

اوزه به هم ژوندی وای

خو که هندارو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه درته یو راز ووایم

له سلوزروکلو ډیر تیر یږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هندارو څخه ولې تصویرونه تښتي؟

ماته مې اووم نیکه کیسه وکړله:

چې په هنداره کې شیطان وکتل

او بس همدغه شر میدلي د هنداري حافظه ماته کړه

که درته ووایم خندا به در شي

که تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

موږ به ځانونه د بیزو له نسله نه ګڼلای

۲۷لړم۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو د بیلولو لپاره د یوه نوي میتود کارونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستان ورکې خزانې

ددوه زره پینځم کاá د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومیږي په دې فلم کې د بامیان د سترو بودا ګانو را پرځېدá و ښووá شوá خو تر څنګه یې په سیمه کې ددرییم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. دویده بودا را برسیره کېدá په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهاá یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیٔ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخرو ارونو خاورو لاندې آرام و غځیږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته وینې
لا شغهار د غشیو خیژی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي او ریدلای ستا د سترې ډ برینی سینې ورک درزونه
لا تور شیطان د ((براهې)) ګردونه مینځې د ((سیندو)) پر اوبو
لا هم پر موږه لمر د تور دجاáله کوره خیژي
لا ستا ددوا ړو تند یسونو له سوغا ړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چی
بخدي کې یې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډۍ کی یې د سرو زرو له تاج څخه هډو کي تش کړá
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ شهزادګۍ روح لا له ګانو سره په کور پاتې دی
لا له سیندو یا له آمو څخه اوښتی نه دی
لا خو د ساک د لور د ګڼ کمیس پا ولي شرنګیږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الینو)) مین دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنګو پکتانیو د قمې زرین لاسوندي بریښي
نو ته ویده شه، ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ پیغلې ښایست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پریشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدینۍ وینمه
چې اووه کنیزې پرې چاپیرې دي سینګار یې کوي
څوک یې باولۍ، څوک یې والۍ څوک یې پېزوان سموي
څوک یې په هسکه سینه ږدي د ((سات دیوا)) زرځېره
بودا ښایست ته یې حیران یم خو ویرېږمه پرې
چې څوک یې نن را نه هڅوونه له سیندو تیر نه کړي
یا خوی یې غله د لاجورد و له آمو تیر نه کړي
زه هم پوهېږم زړه مې رېږدي خو ویده شه بودا
ته د تاریخ تر خوارونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدینۍ ښکلې ګانې و ساتم
بودا ویده شه
ته خوښه خبر یې
چې ستا د هڅ هڅ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تندیسو نو پرځېدá ولېدá
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوا یې دیوان نشه کړá
نو ته ویده شه، په آرام پریوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیښکا مې ببرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا وخندá
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به دنیل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشیل) به راشي د (زییوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڅونو ته نخیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هیندوګۍ رانې به ناڅي د خیبر اتڼ ته
سمر قندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندو کش به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را ویښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې باسو د تیارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پینځم کاá د اپریل یوویشتمه
واشنګټن ښار ـ امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغونې بڼه

اپه ګان: د افغان لرغونې بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په
شهزادګۍ الینو مین و.
الینو (الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار (الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې ځواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یې دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي ځواکمن په مانادہ، چې زرینې مجسمی به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیڅکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ريښو (آسه) يانې نيکمرغي او(مايي) يانې مورڅخه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.

ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.

کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)

زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره

ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.

اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا (اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځي

(مرکزونه).

هيندوکښ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

مکتب

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
قصیده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مرید د څرخي پیر یم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
د مینو زړو ریبار یم
شکرانه مې یا ممیز دي یا توتان دي یا مرۍ
څوک د سماá راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاویزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وایي
خو پروا یې ډېره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدا یزده ولې
د کوز کلي په زلمیو باندې ګران یم

ما ته راز د دوی مالوم دی
یو د خان په لور مین دی
بل لېدلې د ملا صایب لمسی

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
د شنډ توت ډډې ته ناست یم
شنډو ښځو ته تاویز کړم
ما شومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممیز کړم
د برات د میاشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
یوه پیغله راته ناسته
زښته ډېره ښایسته ده
وایي داسې تاویز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
میرات مړی ولور کم کړي
خوږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نیمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټوټې ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړوم ورته شپیلۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړۍ مې ښه یار دی
ډیرې شپې سره یو ځای یو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وایو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بیا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړۍ چې نن راغی
په خندا یې راته وویل:
صایب زاده کیسې ته غوږ شه
نن اوړه مې دخان یوورړá
کور یې ډک له مېلمنو و
ځوک له ښاره وو راغلي
په انګړېې شور ماشور وو
یوه ښکلې مېلمنه وه
په ښایست وه ښاپیرۍ
کلیوالو غوندې نه وه
ښکاریدله مکتبۍ
شرمېدله پټ یې وویل:
صایب زاده یار ته دې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پير خانې ته دې سلام دی
يو تا ويز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوويل
بيا يې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړې توبې وکړې
ويل يې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا بېرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو ليکلي:
((په سندرو يم مينه
د نغمو يم ليونۍ
په يو چا مې زړه بايللی
غړوي ښکلې شپيلۍ
يو تاويز ورباندې وکړه
چې ما ګل کړي د پګړۍ
يو يې آس يوه شړۍ))

د برکلي صايب زاده دی

۱۳۸۳\۱۱\۱۴
متحده ايالات- مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا فغا نا ن

اوږدې لمنې
ګونځې پايڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او دڅپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوږد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديواá تر شا پټه ده
نن ديوې مړې ډوډی لپاره لاس تڼا کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يو ځل په چپ ولاړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې ځلور لارې کې په چيغو سر شوá
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلاá کړá
اوږدې چپنې
ګل سيب د سماá ترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګي د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړ و په
يو ځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پر ټپ اينبی ياګوته پر ماشه نښتې
يو ځل په ږيره ګنهکار بل ځل د سر په وينښتو
يو ځل ملا پسې ولاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص
نيم په تقدير مين او نيم يې په پېريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې تو کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په مايوسۍ پسې روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کۍ په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
ځېرې ګريوان
ډډۍ لمن
وږوږ لونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنۍ پړ اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پتۍ
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غړېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پنې
ګلاباتون په پايڅو
په سرېې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خداى(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې دکنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميړه باندې سګريټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يوزوړ ډاينسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويرېږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون نا روغ و مه نا مر دې تا ونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو نښې ښې پیژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې دې یوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلو کې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

15 لیندۍ 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پياوړي شاعر رحمت شاه سايل په دې ورستيو کې د کابل په نامه يو آزاد شعر خپور کړى دى، چې د دغه افغان شاعر د مينې او احساس يوه خوږه ترجمانى ده. زما د زلميتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا څو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سايله ستا هغه د خيال کابل

تالا کابل ليدلى نه دى، تا کابل ونه ليد
سايله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاريخونو کې يې ورکه شان کيسه وګڼه
دلته د وينو آيينه کې چې لمر سور ښکاريده
زما او ستا د ملت ټپ چې لا نا سور ښکاريده
هغه وخت مو رږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مينې ليک پيل کړ
ستا په نظمونو به مو يو بل ته لاسونه ورکړá
سايله هغه وخت مو رږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا وليکې:
((مادر ته ټوá عمر د خوبونو ښار ويلي دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا د عالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو ليونو خوبونو
د ښا پېريو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل ليدلى نه دى، تا کابل ونه ليد

(c) ketabton.com: The Digital Library

سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور څوک دالرو بر یوځای نه ګڼي
نورستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان اوبو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غړ ضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروا یي
چې خړ څادر په پېښور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایرو څلی په خیاá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپینه اورنه چینه
زه لکه د غره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه د دنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدو پۍ پانه کې سره ننبه
زه لکه سهار کې د بیباکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم مانۍ
زه لکه ترتا نا رسیدلی بېرته تللی موج

ته کله د روغجنه شې ماشوم د رغونه و وایې
زه دې اننګو کې د یو پټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
دروغو کې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي وږمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر چې موږ به دې دنیا ته څه او څــه ښکارو
څــه خبر چې موږ به په کوثر د عشق پــــریــــو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شـــولـــــه دنـــــیا ولاړو
بـــــیا لــــکه آدم او حـــوا ځمــــکې تـه راغلي یو

دواړه ماشومـــــان یـو دواړه ښکلي یو سپېڅلي یـو
دواړه د جــــنت له پاکې ځـمکې نــــه راغلي یـو
کله ســــره لـــوبــې کــړو او کله سره جنګ وکړو
کـــــلـه بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلـک ژړلـی نه شي سترګې یې خیـــرنې دي
مـوږ لـکه رڼا د ایمان سترګو باندې نـــه ښکارو
زه او تـه د اوښـکو پـه زمزم د زړه کـعـــبه مـینـځو
بـس د خدای دوسـتانو او ولـیانو تـه رانـه ښـکارو

ای لـیونیه مـه ژاړه دا ځـمکه خـــــو پـه وینـو ده
اوښـکو ته دې پاکـه د جنت خــــاوره له کومه کړم
څه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریـځې به زانـګو کـړمه او تـا بـه یـې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه ژاړه راځه چې په چینه کې دې مخ ومینځم
ژوند همدومره بس دی چې او بوکې زه او ته ښکارو
واړه عاشقان به موږه وڅښي او نشه به شي
موږ به د مینو په خوبونو کې ویده ښکارو

ځه چې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بل ورمه د ګل
ښکلي عاشقان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشي ملکه چې د مچیو په موږ وګرځي
ولاړه شي ترخو خلکو ته هم په مینه شات ورکړي

ځه چې له باران سره پر دوه مینو وورو
یا د سپینې غاړې یاد تورو څڼو رنګ واخلو
ځه چې د بوسې د جل وهلو تندہ ماته کړو
پس له ډیره وخته د خوږو شونډو قلنګ واخلو

ځه چې دواړه ورک شو له دې دومره ډېرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې مینه ټوله کړو
رایې وړو په دومره ډبرینو زړو یې وویشو
دا تیاره دنیا چې زه او ته رڼا په سوله کړو

راشه ما سفر ته ملاتړلې ده روان یمه
بس یوازې لاس راکړه او سترګې دواړه پټې کړه
زه به دې په شونډو له بوسې نه بسم الله وکړم
ته د اقتدا په نیت له مانه تاوې مټې کړه

25 لیندۍ 1384 کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ، ته مې هېره نه وې

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : نه، ته مې هېره نه وې

وېناوال : عبدالغفور لېوال

د پښتۍ طرح اوډیزان: محبوب(شریفی)

خپروندوی: میوند خپرندویه ټولنه کابل

ټیلفون: ۰۷۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډیزاین: ذبیح الله(رامین)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: میوند مطبعه

د انټیرنیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړá
چې دې دا سې ليونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړá
چې د چين ماچين پا چاشوم
ښاپيرۍ مې شوې کنيزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړá
کفرو دين دې له ماوا خيست
ماخودبين چې په کې ځان کوت
هانګين دې له ما واخيست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مينې ستورې شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تاته دومره در نږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غږیږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهیږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهيږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کيږم
له دې وروسته ستورې شماره
په آسمان کې پيدا کيږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنيا نه ولاړ شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځايه چې راغلو
هلته بېرته ورستانه شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
يو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنيا کې ځومره شور دی

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شين غمی د ګوتې
داسې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دی ښکلی
د تک سپین سوسن په شانې
رغوی را کړه چې یې ښکل کړم
دخواره وطن په شانې

جادوګرې جادو و کړه
دا ژوندون را څخه واخله
یا خو اور په دنیا بل کړه
خپل بیلتون را څخه واخله

جادو ګرې جادو وکړه
مادې غیرې ته میلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بیرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدáکې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادو ګرې څومره ښه یې
لاس دې زما په سترګو کیښود
اوس جنت په سترګو وینم
دوزخي جهان مې پریښود

وږی- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یاد یږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هر ګام کې اغزي کړلي
پوهیږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهیږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیټی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پریښې
پریږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پریږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه درسته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستا رترنګيږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه یم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تا بې وفا را ته بيګاه څه وويل؟؟
هيڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شیبه مینه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زماپر تټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وریدله
اې!
دې ماشوم بیا درته غوږ کې څه ویل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګیلې تاته کوي
پام کوه!
داليونی هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچویلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتیا ووایه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پانې په څېر وریږدیدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتیا خوره وه
او ما وتا دخپلې مینې لاره ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوا ړه سو چونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزۀ موو کړ
چې ستا د ښکلي غږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه و دې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته و دې خندۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو ښـوک دې پــه سـنـدرو او پــه ویــر یـــــادوي
مـــریــد دی پــه حــلـقــه کې نـوم د پــیر یـاد وي

د زلــفو پــه تــړلـو مـو ښـوک کـــــله نــــازوي
زمـــوږ د جـــنـــون نـــښــې پــه زنـــځـیــر یــاد وي

زمـــا د لـــمـــدو ســتــرګـــو مـــاتــې ماتې آیــیـــنې
دویـــنـــو، اوښـــکو مــنـځ کـې ستا تصویر یادوي

چې زړونــه رانه یوسي خپل ښایست ته شي مغرورې
چــې زړونــه مــو رامــات کــړي نــو تــقـدیر یادوي

د یـــارد نـــامه تــوري مـــې سـلـګـیو کـې ماتـیـږي
دا ښــوک پــه دې دنـــیا کـــې مـــافـــقــیــر یـــادوي

لیندی۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه يمه ښځه

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په ټولو لو بوخته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مينې ته ګناه وايو لا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنياد مونه ډک
سيند بنياد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وايه عشقه ستا شليدلی ګريوان
خپل ببر سر
او زما دمينې اوښکې چېرې يوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه يم چې مينه وکړم
لکه آدم د خپل هابيل او قابيل
د شخړو سيل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهريو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مينه نه پېژني
خو په مينو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه د اسې حاá کې
وايه چې تاڅنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووايم؟
او له ژوندون څخه دا ستړی بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحید عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې یو ځل خو شاته ګوره
ښایي کوم څوک دې هر قدم سره د او ښکو څاڅکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډو ά له هر یو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وینه غور ځنګ وکړي
ته چې څپلیو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چیانو شاز لمیه میره!
هره شیبه مې ستا خندا یادیږي
چې مرور شې بیرته وګرځیږي
زما دې هغه ښکلې ادا یادیږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې یو ځل خوشاته ګوره
ښایي یو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وریږي
ښایي یو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پریو تل ګر ونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو ليکې دې راغلې په سپين مخ
نو ټوá به وپوهيږي
چې تا د مينې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
مور دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه يو
چې آن ژړلی نه شو
پوهيږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څومره وسوځيدم؟
ځکه چې ټوله دنيا وپوهيده
چې موږه دواړه سره مينه لرو.
له دې نه لويه بد مرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مينه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لويه بد مرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرميږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وينو و مينځي
له ويرې څخه؟

۵ مرغو مي ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپريم خو غريبه ته يې

((خپلې ګيلې به ديوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نيسې ....))
آه ياره دادې ليک کې څه ليکلي؟
مساپر زه يم خو غريبه ته شوې
بيګاه مې ستا د ناچارۍ ګيلې ته ډېر وژړلá
له اوو سيندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر يو غږ کې ته يې
ستا چې په زړه کې ګيله وګرځېږي
زه يې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګيلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهېږې؟
دلته هم آسمان شين دی
او د لمرښکلې طلايي بګۍ دورځې پرلارځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سيوري شته
نه توري زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړوڅپليو خرپ نه د ټيکريو وږمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډېر خوښېده
زما اوږه تشه ده
ستا توري زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه ليرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شونډې مې موسکانه لرې
نه کابل جان شته نه یې د ننګ اسمایې
نه یې ځیږه هوا چې ستا د غیږې عطر لرې
دلته د هسکو ښیښه یې ماڼیو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسافریم او غریبه ته یې
خو اشنا زه د ر ښخه لیرې نه یم
زه خو اوس هم لا ستا په زړه کې اوسم
له دیوالونو سره مه غږیږه
خپلې ګیلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنیا ښخه هم ولاړشی
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهېږم چې یادېږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمدوې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپوکې ځراغ بلوي
هو ! زه پوهېږم چې یادېږمه دې
زه ستا په پاکه او سپېڅلې مینه ښه پوهېږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکارېږم
نور د ځوانۍ خوبونه وینې، خپلو سترګو ته او به ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه و باسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې او سم
ستا تصویرونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
او س خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړ کې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماله خولې څخه شعرونه وا يې
اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيليږي او په بل ختميږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

ټوسن- اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیګاه دوه پـــربښـتـــې وې مـــقـررې دلـته راغلې
د اســتا له ښــکلـو ســترګـو نه کوترې دلته راغلې

قـــسـم جـانـانـه ته‌ولـه ورځ مـې زړه کې ګرځیدلې
چې نـیـمـه شـپـه دې وکـړلـې وزرې دلـتـه راغلې

پـه شـنـو ســترګـو یې ستا د تورو سترګو غلا کوله
یـو دوه د پـرنـګـیـو جـادو ګـرې دلـتـه راغــلـــې

د عـــشـق لـه پـــیـغـمبر سـره د سرو کفارو جنګ و
بـیـګاه د مـلایـکـو څـو لـښـکـرې دلـتـه راغلې

سـلګـۍ سـلګـۍ اسـرې لکـه افـغـانې مهاجرې
داســتا د ســترګـو جـنګ نـه مـرورې دلـتـه راغلې

پـرون دې دلـبوا‌ځ د غـزلـونـو کـتاب لـوســتی
خـبـرې دې خـــوږې لـــکه ســندرې دلـتـه راغـــلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسا پریم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیرا وله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډیو شرنګا اورم
ستا له ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
ته مې هېره نه وې
ته مې په یاد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما یا دونه لا، له تاسره وو
خوخدای(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک ورېده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته یاده کړې
تا راته ویلي وو چې زه به ځان په واینو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خیشته یم
هو ! دا مې هرڅه یاد وو
ستا د وعدې هره شیبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډیوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصیدې او وار په وار مړې کیدې
خو خدای(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په یاد وې، ته مې نه وې هیره
او په سرو واینو کې لوند خیشت بدن دې
زما سترګو ته نیغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګیله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډیوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړ یم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې در نه غلم
زما په لاس کې به یو سپین کاغذ وي
ما غوښتل شعر ولیکم
نه شعر مې نه لیکه هم د اسې ناست وم
یوازې سپینه پاڼه
زه پوهیدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه لیکلي وي پرې
خو پاڼه سپینه ده یوازې یې په سر کې دي یو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړ شم.)

۱-مې-۲۰۰۴ ټوسن-امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هو

بــیــګاه دلــته راغــلــې وه ډیــوې ســــره نــــجــلــۍ
آســــمــان نــه پــریــوتــلــې وه ډیــوې سره نــجــلــۍ

د ســپــیــن کمیس ګـلان یې د مـظلومو وینو ځاڅکي
مــلــنګــه وه، ســپــیــڅــلــې وه ډیــوې سره نجلۍ

پــه کــلــي کــې نــن بــاد د اســرافــیــل شــپیلۍ وهله
بــیــګاه کــوم چــا ویــشــتــلــې وه ډیــوې سره نجلۍ

یــو روڼ ســتــوری را پــریــوت، خــلــکو ولیده لــه ورایه
هــمــد غــلــته لــویــدلــې وه ډیــوې ســره نــجــلــۍ

د کلــي مــلایــانــو تــر سبــا هــو، الاهــو کــــــړ
د قـــدر شــپــه بــللــې وه ډیـــوې ســـره نـــجــلــۍ

یـــوځـــولـــیـــونـــي ولاړو چـــې د زړونـــو نـــذر ورکړو
ارمـــــان چــې نــوره تــللــې وه ډیـــوې ســره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شیبه د ژوند څپره بدلیږي
هره شیبه د مرګ په لوري یو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او لیږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپینه واوره زما پرسرا شیندي
یوازیتوب
یوازیتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
یو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه یوازې بد بیني زده کړې
هرڅوک یو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه یمه
هرڅوک چې زه نه یم دوزخ دی زما
زه چې یوازې پیدا شوی یم یوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا یوازې درومم.

۱۱-2004-۲جون توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانوá چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004/ 29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پايځې مې بډ وهلې
بيل مې په پوله خښ کړ
او د ليښتي رنځو اوبو کې مې لاسونه پريولل
د جوارو لوی پټې ته ځيرشوم چې مې ته وليدې
په شنه ګيډۍ کميس دې سپين ګلا باتون مات کړي
اود پاوليو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښايسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکاá مې ځمکه له ګروۍ خلاصيږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم
* * *

کابل له سپينو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوې سږکاá
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاريږي
زما تاوده لاس کې دې سپين لاس خولې دی
بيګاه دې بيا ژړلي؟
په ټيليفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د سترپا ښښې له ورايه وينم
اوس زه او ته سره ډېرنه شو ليدای
ژوند زما او ستا ترمنځ ديواá جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مينې ته اور را شيندي
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوېښ کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو ځوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناڅي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمو یېه
ما له ځنګله سره نفس و یو ست او ځان مې شین کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې و غځیده
ماله ځنګله سره څو شپې تیرې کړې
او د کوچني سیند له سند روسره و بهیدم
ما په ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سیږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغیو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته لیوه او غزاá دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دویرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شیشکې ناځې
شپه په ځنګله کې ستوري یو یو ښکاري
او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د د نګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ویښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالی خوره ده
دا لار زمونږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تیرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زمونږ د یارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزموییه
اوته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شړکنده باران وریږي

- سپتمبر ۲۰۰۴ مریلند - کوز اډیلفې ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستايـوې جلـوې تــه لــه ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خير دې کـه مې تن شو اور

ځـان نـه يـم راغـــلی او سفر مې تـر خـپل ځـانـه دی
ستـا د مــخ رڼـــا تــه ددې لارې لـوغـړن شـــو اور

مــړه خـــاوره ويـــده وه خـوچې تـاورته تش وکتل
ويښه شوه خوپوه نه شوه چې ښنګه پرې وطن شو اور

ګل پـه خـنـد يـدوکـې سـتـا دحـسـن نـښه راوړ لـه
مـاتـه مـې پـه ځـان کـې دغـه خـيـرې پيرهن شو اور

تـانـه يې رڼـا زده کـړه او مـانـه تـا ويـدá او ســوز
ځـارشـه زمـوږ لـه مينې نه چې دومره برخمن شو اور

دومـره مــې در واخله چې خيرن خلک مې نه ويني
ماتـه خـو پـه دې دنـيا کـې دغـه شـان بـودن شو اور

۳۰ وږی1383مريلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې د بيا ليدو ارمان يې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پريوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازيګر به مې هميش په زړه وي
چې پر سبا يې زما سفر پيلېده
زه ستا د کور په لويه خونه کې ناست
او ستا د تود غېږ له وړمو سره جنت ته تلمه
تاراته وويل چې :

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او موږ چاته پرېږدې؟

مګر دا ژوبله او يتيمه پښتو چا ته پرېږدې؟
يوه ورځ تا را ته ويلي وو چې :
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حيران يم چې زموږ فخر به چاته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورږه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وایه
زمورږ د پوهې پیغمبره وایه
که ستا د تللو نیت و

ولې دې مورږ ته دومره مینه راکړه
مورږ خو ویده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وینه راکړه
دا وینښ زلمیان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو یې مشر د ستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نیمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشاá فرهنګ - به څوک ولیکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وخیړي
دستر پښتون نیکه به څوک پېژني
زما د تاریخ دهسک له لمرسره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پریوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم
لا ډېر څه پاتې دي چې ته یې وکړې
یوازې ته
یوازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

د دسمبر اوله ۲۰۰۴ واشنګټن دي سي

تصوير

ستا راليږلې تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلې تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوá عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱ نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصویر سره دې ژاړم
د خوب او خیاá له تور او سپین تعبیر سره دې ژاړم

دا تاراته ویلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه یې د یادونو له زنځیر سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاویزکړه ګرځومه یې په غاړه
له پیر سره دې ژاړم له فقیر سره دې ژاړم

بس تاکې چې اوسیږم لیونی یمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له ویر سره دې ژاړم

برخلیک دې دی چې خپله مینه خښه کړې په خپله
لیواله بد قسمته له تقدیر سره دې ژاړم

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې کړې وه چې ماته شـــوه تـــوبه مې وکړه
شیخ او ساقي سره همدومـــره ګـــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په یاد کې ساتې ښکلې یاره
یو مساپر وم، دلتـــــه راغـــــلم یوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مـــې راوړ درته
جانانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مـــــې وکړه

دې ته دې هم لویه ګناه وویـــــل زمـــا قــاتــله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مـــې وکـړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودریــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکـــــړه

لیندۍ ۲۵ - ۱۳۸۳ واشنګټن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندرکې دڅونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژڼ

او زمکه ریږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوڼ خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا.... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوڼ
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدڼ
ځکه اوڼ یې زلزلې ته کټ کټ وخندڼ او وروسته مړه شوڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شين و
چا څه ونه ويل
د څپو غږ کې چيغې ډوبې شوې

خنداوې پراوبولاهو شوې.
ښځې تر اوسه لا څپو ته ګوري
خو شپه تياره وې داوبو پر سر د هېڅ ماهيګير
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کليساوو صليبونه مات دي
خلک دلويو پانګه والو د خيرات په ډوډۍ
يو بل له ستوني نيسي
او ماشومان
لاهم په ختېو کې د مړو ميندو له تيو څخه وينې روي

* * *

پر زمکه خلک ډير دي
څوک يې په جنګ څوک يې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او يو ځل بيا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو يتيمانو غم وي
نه د هغو چې مړه شوá
د مرګ غميزه لا ژوندۍ ده
د هندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهیږي.

* * *

یو لیونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختو منځ کې
او لیونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
لیوني وژړá او ویې خندá
او بیا یې داسې وویل:
په دې دنیا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځیني خلک به د ځینو خلکو وینې غواړي
دا دی طبیعت ورسره مرسته وکړه
طبیعت ډېر ووژá
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودرېږي ....
لیوني وژړá او ویې خندá
ونه ولاړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

٢٠٠٥ جنوري
اندیانا-متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده

شيخ وايي ښه کوه او بد مه کوه

خو شيطان دا نه مني وايي:

بد کوه او ښه مه کوه

ماته خو د واړه په غلطه ښکاري

آيا دنيا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شيخ نه د شيطان منمه

د خدای بنده يم بس د خدای منم

او مينه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
انديانا- متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

بیا د دیوانو په سرونو کې چینجي ښوریږي

او بشریت په خپله سپینه تنده لاهم د جګړې داغ لري

د انسانیت د پیدا ښېنت له ورځې

زموږ تاریخ د د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

یو (غلامي) او بل (جګړه) او وژá

خدای ج د انسان د بد مرغیو طوق د دغو شیطانانو

په لاسو کې ایښی

د غلامۍ شیطان د عدá بوږ بو کۍ کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

قیامت به راشي خو حیران یم چې زموږ غاړې به

د جګړه مارو تر ګناه لاندې کږې تر خدایه څنګه ورشي؟!!

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې ناروانه کوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه والانه کوي

دومره ډېر فرق دی ستا د سترګو او د خلکو ترمنځ
خبرې ټوá کوي خو هيڅ څوک يې ادا نه کوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځان څه ووينې
چې تصوير نه وی آيينه چا ته خندا نه کوي

اخر په زموږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و وينې
دغه مين ماشومان هيڅکله ګناه نه کوي

وايي مرګ سخت دی روح له تنه جدا کيږي مګر
ما د وطن بيلتون ليدلی هيڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امريکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویرونه

که

هندارو تصویرونه ساتلای

موږ به خپل اووم نیکه هم لیدلی وای

او اوس به ټوځ پوهېدو

چې د دارا او سکندر آیینې څه ډوځ وې

او د جمشید په جام کې څه ښکارېدځ

یوازې

که هندارو تصویرونه ساتلای

نو به بې روحه تاریخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

موږ به آدم ته د حوا لومړۍ موسکا پېژنده

او په بېړۍ کې به له نوح سره یوځای ګرځېدو

ما به آتن کې له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نیم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسې دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتي وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که یوازې

تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

مور به لیلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې

زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبرې وکړم

زما له هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟

او انسانان به وڅ کیږي لا تر کله د هغې لپاره؟

ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیاده چېرې پته؟

مور خویې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سیوري وینو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم د اخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هنداړو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کېویني

هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته د هغه په سترګو نه ګورمه

ژوند که ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په خیر

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زما له وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

او زه به هم ژوندی وای

خو که هنداړو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه درته یو راز ووایم

له سلوزرو کلو ډیر تیر یږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هندارو څخه ولې تصويرونه تښتي؟

ماته مې اووم نيکه کيسه وکړله:

چې په هنداره کې شيطان وکتل

او بس همدغه شر ميدلي د هنداري حافظه ماته کړه

که درته ووايم خندا به در شي

که تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې واى

موږ به ځانونه د بيزو له نسله نه ګڼلاى

۱۳۸۳لړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو د بیلولو لپاره د یوه نوي میتود کارونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستان ورکې خزانې

د دوه زره پینځم کاá د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلازمینه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومېږي په دې فلم کې د بامیان د سترو بودا ګانو را پرځېدá و ښووá شوá خو تر څنګه يې په سیمه کې د دریيم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی يې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې د قیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه د ولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. د ویده بودا را برسیره کېدá په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې د دغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهاá يې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته يې لولئ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخرو ارونو خاورو لاندې آرام و غځیږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته وینې
لا شغهار د غشیو خیږی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي اوریدلای ستا د سترې ډ برینی سینې ورک درزونه
لا تور شیطان د ((براهې)) ګردونه مینځي د ((سیندو)) پر اوبو
لا هم پر موږه لمر د تور دجاá له کوره خیژي
لا ستا ددواړو تند یسونو له سوغاړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چې
بخدي کې یې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډۍ کی یې د سرو زرو له تاج څخه هډوکي تش کړá
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ شهزادګۍ روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لا له سیندو یا له آمو څخه اوښتی نه دی
لا خو د ساک د لور د ګڼ کمیس پا ولي شرنګیږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الینو)) مین دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنګو پکتانیو د قمې زرین لاسوندي بریښي
نو ته ویده شه، ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ پیغلې ښایست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پریشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدینۍ وینمه
چې اووه کنیزې پرې چاپیرې دي سینګاریې کوي
څوک یې باولۍ، څوک یې والۍ څوک یې پېزوان سموي
څوک یې په هسکه سینه ږدي د ((سات دیوا)) زرځېره
بودا ښایست ته یې حیران یم خو ویرېږمه پرې
چې څوک یې نن را نه هېرونه له سیندو تیر نه کړي
یا خوی یې غله د لاجورد و له آمو تیرنه کړي
زه هم پوهیږم زړه مې ریږدي خو ویده شه بودا
ته د تاریخ تر خواړونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدینۍ ښکلې ګانې و ساتم
بودا ویده شه
ته خو ښه خبر یې
چې ستا د هېر هېر ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تندیسو نو پرځېدá ولېدá
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوا یې دیوان نشه کړá
نو ته ویده شه، په آرام پریوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیڅکا مې بېرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا وخندá
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به دنیل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشیل) به راشي د (زییوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڅونو ته نخیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هیندوګۍ راځي به ناڅي د خیبر اتڼ ته
سمر قندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندو کش به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را ویښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې پاسو د تیارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پینځم کاá د اپریل یوویشتمه
واشنګتن ښار۔ امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په
شهزادګۍ الینو مین و.
الینو(الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار(الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې ځواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یې دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي ځواکمن په ماناده، چې زرینې مجسمی به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیڅکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ريښنو (آسه) ياني نيکمرغي او(مايي) يانې مورښځه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.

ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.

کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)

زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره

ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.

اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځې (مرکزونه).

هيندوکښ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مريد دځرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
دمينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرۍ
څوک دسماá راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډيره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدا يزده ولې
دکوز کلي په زلميو باندې ګران يم

ما ته راز ددوی مالوم دی
يو دخان په لور مين دی
بل لېدلې دملا صايب لمسی

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
د شنډ توت ډډې ته ناست يم
شنډو ښځو ته تاويز کړم
ماشومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممېز کړم
دبرات دمياشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
يوه پيغله راته ناسته
ښته ډېره ښايسته ده
وايي داسې تاويز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
ميرات مړی ولور کم کړي
خوږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نيمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټوáماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږوم ورته شپیلۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړې مې ښه یار دی
ډیرې شپې سره یو ځای یو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وایو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بیا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړې چې نن راغی
په خندا یې راته وویل:
صایب زاده کیسې ته غوږ شه
نن اوړه مې دخان یوورړá
کور یې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړېې شور ماشور وو
یوه ښکلې مېلمنه وه
په ښایست وه ښاپیرۍ
کلیوالو غوندې نه وه
ښکاریدله مکتبۍ
شرمېدله پټ یې وویل:
صایب زاده یار ته دې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پير خانې ته دې سلام دی
يو تا ويز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوويل
بيا يې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ويل يې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا بېرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو ليکلي:
((په سندرو يم مينه
دنغمو يم ليونۍ
په يو چا مې زړه بايللی
غړوي ښکلې شپيلۍ
يو تاويز وربانديې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ
يو يې آس يوه شړۍ))

د برکلي صايب زاده دی

١٣٨٣\١١\١۴
متحده ايالات- مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

اوږدې لمنې
ګونځې پايڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډکې
او دڅپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوږد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديواáتر شاپټه ده
نن ديوې مړې ډوډۍ لپاره لاس تڼاکې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يوځل په چپ ولاړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې څلورلارې کې په چيغو سرشوá
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلاáکړá
اوږدې چپنې
ګل سيب د سماáترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګي د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړو په
يوځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پرټپ اينبی ياګوته پر ماشه نښتې
يوځل په ږيره ګنهکار بل ځل د سرپه وينښتو
يوځل ملا پسې ولاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص
نيم په تقدير مين او نيم يې په پېريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې توکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په مايیو پسې روان
څه یې د مارکس د کتابونو چینجي
څه د سید قطب د تاویزونو غاړه کۍ په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څبرې ګریوان
ډډۍ لمن
وáوá لونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنی پر اوږه مخ په ختیځ دي روان
بارېې اپیم دي یا د بنګو میده شوې پتۍ
څه په (پریتي) مین او څه یې د ((تام کروز)) لیوني
نیم یې له ډېره تکبره زړې مور ته انګریزي غږېږي
څه یې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبیرونه وايي
اوږده ټیکري
زړې پښې
ګلاباتون په پایڅو
په سریې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه یې به بدو کې ورکړې دکنیزو په شان ژوند تیروي
ځوک په میړه باندې سګریټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډیمو کراسي لکه یوزوړډاینسور
دوړې یې خیژي را روان دی ځوک یې نه پیژني.
دوی ورته وخاندي او وویرېږي
چې دا عجیب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تاونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننښې ښې پیژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې ډیوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

15 لیندۍ 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پیاوړي شاعر رحمت شاه سایل په دې ورستیو کې د کابل په نامه یو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مینې او احساس یوه خوږه ترجماني ده. زما د زلمیتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا څو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سایله ستا هغه د خیال کابل

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید
سایله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاریخونو کې یې ورکه شان کیسه وګڼه
دلته د وینو آیینه کې چې لمر سور ښکاریده
زما او ستا د ملت تپ چې لانا سور ښکاریده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مینې لیک پیل کړ
ستا په نظمونو به مو یو بل ته لاسونه ورکړá
سایله هغه وخت موږ ستاد عاته لار څارله
چې ګوندې داولیکې:
((مادرته تهوá عمر د خوبونو ښار ویلې دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا د عالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو لیونو خوبونو
د ښاپېریو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید

(c) ketabton.com: The Digital Library

سايله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاريخ کې ورکې شولې
نور څوک دالرو بر يو ځای نه ګنې
نور ستا اجمل زما لايق نه شته دي
د پاچا خان ارمان اوبو وړی دی
د ((يو پښتون)) د غږ ضمير را څخه
د کله دارو رنګينو وړی دی
سايله ته لا په روتې پسې او زه يمه په نان پسې ورک
يو هم په خپل کور کې ډوډی نه لرو
د اشنغر پيغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پرواېي
چې خړ څادر په پېښور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وايي
سايله زه او ته د ورک تاريخ تکرار ته سوځو
سايله زه او ته تکرار يو د يعقوب او يوسف
سايله زه او ته تکرار يو د مريمې او عيسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دايرو څلی په خياá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمريز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپینه اوړنه چینه
زه لکه د غره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه د دنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدو پۍ پانه کې سره نښه
زه لکه سهار کې د بیباکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم مانۍ
زه لکه ترتا نا رسیدلی بېرته تللی موج

ته کله د روغجنه شې ماشوم د رغونه ووایې
زه دې اننګو کې د یو پټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
دروغو کې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي وږمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر چې مور به دې دنیا ته څه او څـه ښکارو
څـه خبر چې مور به په کوثر د عشق پـــریــــو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شـــولـــــه دنــــیا ولاړو
بــــیا لــــکه آدم او حـــوا ځمـــکې تـه راغلي یو

دواړه ماشومـــــان یو دواړه ښکلي یو سپېڅلي یو
دواړه د جـــــنت له پاکې ځـمکې نـــــه راغلي یو
کله ســـره لـــوبــې کـــړو او کله سره جنګ وکړو
کــــــله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلـک ژړلـی نه شي سترګې یې خیـــرنې دي
مـورږ لـکه رڼا د ایمان سترګو باندې نـــه ښکارو
زه او تـه د اوښـکو پـه زمزم د زړه کـعـــبه مـینـځو
بـس د خدای دوستانو او ولـیانو تـه رانـه ښـکارو

ای لـیونی، مـه ژاړه دا ځـمکه خــــو پـه وینــو ده
اوښـکو ته دې پاکـه د جنت خـــاوره له کومه کړم
څه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریـځې به زانـګو کـړمه او تـا بـه یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـه ژاړه راځــــه چـــې پـــه چینه کې دې مـــخ و مینځم
ژوند هـمدومره بس دی چــــې اوبــو کې زه او ته ښکارو
واړه عـاشقان بــــه مـوږه وخـښي او نــــشه بــــه شـــي
مــوږ به د مینو پـه خـوبـــونـــو کـې ویـــــده ښــکارو

ځــــه چــــې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بلوږمه د ګل
ښـکلي عـــــاشقـــان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشـي ملکه چـې د مـچــــیو پـــه مـــــوږ وګـرځي
ولاړه شي تـرخو خلکو ته هـــم په میـــــنه شات ورکړي

ځـه چې لـه بـاران ســــره پـــــــــر دوه مـینو وورو
یا د سپـینې غـاړې یـــــا د تــــورو څڼو رنـګ واخلو
ځـه چې د بـوسې د جـل وهلـو تــــنده مــــاتــه کـــړو
پـس لـــــه ډېره وخته د خــوږو شـــونډو قلنګ واخلو

ځـــه چې دواړه ورک شو له دې دومـــره ډېــــرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې میـــــنه ټـــولـــــه کـــړو
رایـې وړو پـــــه دومــــــره ډېرینـــو زړو یــــې وویـشو
دا تـیاره دنـیا چې زه او تــــه رڼـا پـه ســــولـــه کـړو

راشـه مــــــا سـفــــرتـه مــــلاتـړلـې ده روان یـمه
بس یـوازې لاس راکـړه او ستـــرګـــــې دواړه پټې کړه
زه بـه دې پـه شونډو لـــه بـوسې نـــه بسم الله وکړم
تـه د اقـتدا پـه نـیت لـه مــــانــــه تـــاوې متې کـړه

25 لیندۍ 1384 کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library